

Virsraksts: Ierēdņu sociālās garantijas; ierēdņu novērtēšanas tiesiskā daba; privāto finanšu līdzekļu atmaksa darbiniekiem

Tēze: Atlaišanas pabalsts un kompensācija par neizmanto to atvaļinājumu ir uzskatāmi par sociālajām garantijām. Šādas sociālās garantijas bijušajiem ierēdņiem paredzētas ar likumu, kad tie vairs neieņem ierēdņa amatu. Ja persona nav apmierināta ar iestādes lēmumu, kas pieņemts šajā sakarā, tā jau kā privātpersona var vērsties pret iestādi par lēmumu, kas attiecībā uz viņu pieņemts publisko tiesību jomā.

Tēze: Jautājums par ierēdņa novērtējumu ir pārvaldes iekšējs tiesību akts, jo novērtēšanas mērķis ir iestādes darba organizēšana. Iekšēji tiesību akti nav pārbaudāmi administratīvajā tiesā, bet valsts pārvaldes ietvaros. Ja ierēdņa darbības novērtējums tiek izmantots tādu administratīvo aktu izdošanā kā lēmumā par ierēdņa mēnešalgas noteikšanu vai lēmumā par ierēdņa statusa izmaiņām, tas ir starplēmums. Vēl pirms administratīvā akta nodošanas izvērtēšanai administratīvajai tiesai starplēmumu var apstrīdēt augstākā iestādē un pārsūdzēt administratīvajā tiesā, ja tas jau pats par sevi skar būtiskas personas tiesības vai tiesiskas intereses vai būtiski apgrūtina to īstenošanu.

Tēze: Ja iestāde ir regulējusi jautājumu par finanšu līdzekļu atmaksu saviem darbiniekiem, tas ir ierēdņa un iestādes dienesta attiecību ietvaros esošs jautājums, kas risināms valsts pārvaldē. Ja personai šo valsts pārvaldē neregulēto attiecību ietvaros ir iebildumi par atmaksāto finanšu līdzekļu apmēru un tas skar personas privātos finanšu līdzekļus, tad šāds prasījums ir izskatāms administratīvajā procesa kārtībā.

**Latvijas Republikas Augstākās tiesas
Senāta Administratīvo lietu departamenta
2011.gada 12.janvāra
LĒMUMS
Lieta Nr. A8021210/5
SKA – 191/2011**

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

senatore D.Mita
senatore V.Kakste
senatore I.Skultāne

rakstveida procesā izskatīja *K.J.* blakus sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2010.gada 3.novembra lēmumu, ar kuru atcelts Administratīvās rajons tiesas tiesneses lēmums par atteikšanos pieņemt pieteikumu un atteikts pieņemt pieteikumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2009.gada 7.augustā Valsts vides dienests izdeva rīkojumu Nr.283-p „Par valsts civildienesta attiecību izbeigšanu ar *K.J.*”. 2009.gada 17.augustā pieteicēja *K.J.*

apstrīdēja minēto rīkojumu Vides ministrijā. Ar Vides ministrijas 2009.gada 17.septembra lēmumu Nr.5.1-10/J-106 Valsts vides dienesta rīkojums atstāts negrozīts.

[2] 2009.gada 17.septembrī Vides ministrijā saņemts pieteicējas iesniegums, ar kuru 2009.gada 17.augusta apstrīdēšanas iesniegums papildināts ar šādiem prasījumiem:

1) atzīt par prettiesisku Valsts vides dienesta 2009.gada 7.augusta rīkojuma Nr.283-p 2.punktu, grozot lēmumu uz iesniedzējai labvēlīgāku – atlaišanas pabalstu izmaksāt divu mēnešalgu apmērā un kompensēt neizmaksāto atvaļinājuma pabalstu par 2008.gadu;

2) atzīt par prettiesisku Valsts vides dienesta faktisko rīcību, neizmaksājot savlaicīgi Valsts vides dienesta rīkojuma 2.punktā jau paredzēto kompensāciju un pabalstu;

3) atzīt par prettiesisku Valsts vides dienesta faktisko rīcību, neizmaksājot pilnā apmērā Valsts vides dienesta rīkojuma 2.punktā jau paredzēto kompensāciju un pabalstu;

4) atzīt par prettiesisku Valsts vides dienesta faktisko rīcību, nekad nenosakot mēnešalgas lielumu iesniedzējai, kā arī noteikt atalgojumu;

5) atzīt par prettiesisku Valsts vides dienesta faktisko rīcību, nekad neveicot iesniedzējas kā ierēdņa novērtēšanu, kā arī noteikt ierēdņa novērtējumu;

6) atzīt par prettiesisku Valsts vides dienesta faktisko rīcību, nekompensējot iesniedzējas privātos finanšu līdzekļus par tālruņa sakaru apmaksu dienesta vajadzībām;

7) atzīt par prettiesisku Valsts vides dienesta 2009.gada 21.jūlija vēstuli Nr.2-03/948 un ar to veikto faktisko rīcību.

Papildus minētajam pieteicēja norādīja, ka uztur spēkā lūgumu atcelt Valsts vides dienesta 2009.gada 7.augusta rīkojuma Nr.283-p 1.punktu, kā arī atjaunot pieteicēju valsts civildienestā pieteicējas kvalifikācijai atbilstošā iestādes vadītāja amatā Vides ministrijas vai citas nozares ministrijas sistēmā.

[3] Vides ministrija ar 2009.gada 16.oktobra lēmumu Nr.5.1-10/J-113:

1) noraidīja pieteicējas prasījumu atzīt par prettiesisku Valsts vides dienesta 2009.gada 7.augusta rīkojuma 2.punktu;

2) atteicās izskatīt pārējos prasījumus.

[4] 2009.gada 4.septembrī pieteicēja vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar pieteikumu, kurā cita starpā lūdz atzīt par prettiesisku un atcelt Vides ministrijas 2009.gada 16.oktobra lēmumu Nr.5.1-10/J-113. Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2010.gada 22.janvāra lēmumu minētais prasījums izdalīts kā atsevišķs pieteikums.

[5] Administratīvās rajona tiesas tiesnese ar 2010.gada 23.augusta lēmumu atteicās pieņemt pieteikumu par Vides ministrijas 2009.gada 16.oktobra lēmuma Nr.5.1-10/J-113 atcelšanu.

Rajona tiesas tiesnese pieteikumu daļā par Vides ministrijas 2009.gada 16.oktobra lēmuma atcelšanu un ar šo lēmumu pēc būtības noraidīto prasījumu (par pabalsta un kompensāciju izmaksu, mēnešalgas lieluma un atalgojuma noteikšanu, kā arī ierēdņa novērtējumu) apmierināšanu atteica pieņemt, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 191.panta pirmās daļas 2.punktu. Pieteikumu daļā par Valsts vides dienesta faktisko rīcību, kas veikta ar 2009.gada 21.jūlija vēstuli Nr.2-

03/948, atzīšanu par prettiesisku tiesnese atteica pieņemt, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 191.panta pirmās daļas 11.punktu.

[6] Pieteicēja par Administratīvās rajona tiesas tiesneses lēmumu iesniedza blakus sūdzību Administratīvajai apgabaltiesai, kura ar 2010.gada 3.novembra lēmumu atcēla rajona tiesas tiesneses lēmumu un atteicās pieņemt pieteikumu, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 191.panta pirmās daļas 1.punktu. Apgabaltiesa atzina, ka pieteikums nav izskatāms administratīvā procesa kārtībā. Tiesa uzskatīja, ka Vides ministrija ir nevis izdevusi administratīvo aktu, bet gan sniegusi atbildi uz pieteicējas iesniegumu, vēlreiz aplūkojot tos pašus apstākļus, kas ir jau iepriekš tikuši izvērtēti.

[7] Par Administratīvās apgabaltiesas lēmumu pieteicēja iesniedza blakus sūdzību, lūdzot atcelt lēmumu daļā, kurā atteikts pieņemt pieteikumu. Blakus sūdzībā arī izteikts lūgums apvienot lietas Nr.A8021210, Nr.A8029010/9 un Nr.A420528110, jo tās ir savstarpēji saistītas.

Blakus sūdzība pamatota ar tālāk minētajiem argumentiem.

[7.1] Var daļēji piekrist apgabaltiesas argumentam, ka pieteicējas prasījumi ir izrietoši no valsts civildienesta attiecību izbeigšanas un neviens no prasījumiem nav izskatāms īpašā tiesvedības kārtībā.

No valsts civildienesta attiecībām neizriet tādi prasījumi kā mēnešalgas nenoteikšana, ierēdņa novērtēšanas neveikšana un privāto finanšu līdzekļu par tālruņa sakaru apmaksu dienesta vajadzībām nekompensēšana. Minētie prasījumi nav izskatāmi civiltiesiskā kārtībā, jo pieteicēja bija valsts civildienesta ierēdne, kā arī šos jautājumus nevar risināt hierarhiskā kārtībā, jo atbildīgā iestāde prettiesiski nesniedza atbildes uz pieteicējas iesniegumiem. Prasījums par mēnešalgas nenoteikšanu un ierēdņa novērtēšanas neveikšanu ir izskatāms administratīvā procesa kārtībā, jo būtiski skar pieteicējas kā īpaši pakļautas personas (ierēdnes) cilvēktiesības, kas garantētas Latvijas Republikas Satversmes 101., 107. un 109.pantā.

Pārējos jautājumus iespējams izskatīt lietas Nr.A420528110 ietvaros, kurā tiks lemts par Vides ministrijas 2009.gada 17.septembra lēmuma Nr.5.1-10/J-106 atcelšanu.

[7.2] Tiesa nav izvērtējusi nevienu blakus sūdzības argumentu.

[7.3] Tiesa blakus sūdzību izskatījusi nelikumīgā sastāvā. Ja tiesa uzskatīja, ka Vides ministrijas 2009.gada 16.oktobra lēmums ir atbilde uz iesniegumu nevis administratīvais akts, tai bija jāpiemēro Iesniegumu likuma 10.panta ceturtā daļa un blakus sūdzība jānosūta izskatīšanai Senātam, nevis jāizskata pašai.

Motīvu daļa

[8] Pieteicēja blakus sūdzībā norāda, ka pārsūdz apgabaltiesas lēmumu daļā, kurā tiesa atteikusies pieņemt pieteikumu. Kā noprotams, pieteicēja kā pārsūdzamu neuzskata daļu, kurā rajona tiesas tiesneses lēmums ir atcelts. Tomēr apgabaltiesas lēmums par tiesneses lēmuma atcelšanu nav nodalāms no tālāk apgabaltiesas izlemtā pašai atteikties pieņemt pieteikumu, jo attiecas uz vienu izlemjamo jautājumu. Līdz ar to apgabaltiesas lēmuma tiesiskums tiks pārbaudīts kopumā.

[9] Apgabaltiesa secināja, ka Vides ministrijas 2009.gada 16.oktobra lēmums Nr.5.1-10/J-113 ir paskaidrojoša vēstule, atkārtoti atbildot uz pieteicējas argumentiem, kas visi izlemti ar 2009.gada 17.septembra lēmumu. Senāts nevar pievienoties apgabaltiesas viedoklim. Pirmkārt, Vides ministrijas 16.oktobra lēmumā tikai attiecībā

uz vienu no septiņiem prasījumiem ir norādīts, ka tas ir izlemts ar 17.septembra lēmumu. Otrkārt, salīdzinot šīs blakus sūdzības ietvaros izskatāmo Vides ministrijas 2009.gada 16.oktobra lēmumu Nr.5.1-10/J-113 ar Vides ministrijas 2009.gada 17.septembra lēmumu Nr.5.1-10/J-106, Senāts konstatē, ka abos lēmumos nepārprotami tiek risināti savstarpēji cieši saistīti jautājumi, tomēr nevar teikt, ka vēlāk pieņemtais lēmums ir tikai kā paskaidrojošs papildinājums iepriekš pieņemtajam lēmumam.

Tālāk Senāts aplūkos katru no prasījumiem, kas izlemti ar Vides ministrijas 2009.gada 16.oktobra lēmumu.

[10] Vides ministrija attiecībā uz tālāk minētajiem prasījumiem atzina, ka tie ir izlemti ar ministrijas 2009.gada 17.septembra lēmumu: 1) atzīt par prettiesisku Valsts vides dienesta 2009.gada 21.jūlija vēstuli Nr.2-03/948 un ar to veikto faktisko rīcību; 2) atcelt Valsts vides dienesta 2009.gada 7.augusta rīkojuma Nr.283-p 1.punktu; 3) atjaunot pieteicēju valsts civildienestā. Kā norādīja ministrija, tā atkārtoti par šiem prasījumiem nelemj.

Secināms, ka Vides ministrija pārsūdzētajā lēmumā minētos prasījumus pēc būtības nav izskatījusi, un lēmums šajā daļā nav atzīstams par administratīvo aktu. Pieteikumu šajā daļā atsakāms pieņemt, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 191.panta pirmās daļas 1.punktu, saskaņā ar kuru tiesnesis atsakās pieņemt pieteikumu, ja lieta nav izskatāma administratīvā procesa kārtībā.

[11] Vides ministrija noraidīja pieteicējas lūgumu atzīt par prettiesisku Valsts vides dienesta 2009.gada 7.augusta rīkojuma Nr.283-p 2.punktu (attiecībā uz atlaišanas pabalstu un neizmantotā atvaļinājuma kompensāciju) un grozīt lēmumu uz iesniedzējai labvēlīgāku, izmaksājot atlaišanas pabalstu divu mēnešalgu apmērā un kompensējot neizmaksāto atvaļinājuma pabalstu arī par 2008.gadu.

Kā konstatējams no Valsts vides dienesta 2009.gada 7.augusta rīkojuma, ar šā rīkojuma 1.punktu ir nolemts izbeigt valsts civildienesta attiecības ar pieteicēju. Savukārt ar šā lēmuma 2.punktu ir nolemts izmaksāt pieteicējai atlaišanas pabalstu vienas mēnešalgas apmērā un kompensāciju par neizmantotā ikgadējā atvaļinājuma 31,32 dienām.

Kaut arī ar Vides ministrijas 2009.gada 17.septembra lēmumu cita starpā ir atstāts negrozīts minētais Valsts vides dienesta rīkojums, no šā lēmuma satura secināms, ka ministrija faktiski ir lēmusi par rīkojuma 1.punktu. Attiecībā uz rīkojuma 2.punktu ministrija lēma ar 2009.gada 16.oktobra lēmumu.

Atlaišanas pabalsts un kompensācija par neizmantoto atvaļinājumu ir uzskatāmi par sociālajām garantijām. Laikā, kad ar pieteicēju tika izbeigtas valsts civildienesta attiecības, Valsts civildienesta likuma 27.pants paredzēja izmaksāt pabalstu sakarā ar atbrīvošanu no amata. Savukārt tiesības saņemt ikgadējā apmaksātā atvaļinājuma atlīdzināšanu naudā darba tiesisko attiecību izbeigšanas gadījumā paredz Darba likuma 149.panta piektā daļa, kura ir attiecināma arī uz valsts civildienesta ierēdņiem atbilstoši Valsts civildienesta likuma 2.panta ceturtajai daļai. Šādas sociālās garantijas bijušajiem ierēdņiem paredzētas ar likumu, kad tie vairs neieņem ierēdņa amatu. Ja persona nav apmierināta ar iestādes lēmumu, kas pieņemts šajā sakarā, tā jau kā privātpersona var vērsties pret iestādi par lēmumu, kas attiecībā uz viņu pieņemts publisko tiesību jomā.

Ievērojot minēto, pieteikums daļā par Vides ministrijas 2009.gada 16.oktobra lēmumu attiecībā uz atlaišanas pabalstu un neizmantotā atvaļinājuma kompensāciju, ir pieļaujams administratīvajā procesā tiesā. Jautājums par pieteikuma pieņemšanu šajā daļā ir nododams izlemšanai Administratīvajai rajona tiesai.

[12] Vides ministrija atstāja bez izskatīšanas prasījumus atzīt par prettiesisku Valsts vides dienesta faktisko rīcību, savlaicīgi un pilnā apmērā neizmaksājot Valsts vides dienesta rīkojuma 2.punktā jau paredzēto kompensāciju un pabalstu. Vispirms ministrija jautājumus izvērtēja pēc būtības un atzina, ka Valsts vides dienests rīkojies pamatoti. Pēc tam atzina, ka jautājumi attiecas uz Valsts vides dienesta darbībām administratīvā akta izpildē, kuru kontrole nav Vides ministrijas kompetencē.

Senāts uzskata, ka jau piešķirtā pabalsta un kompensācijas neizmaksāšana savlaicīgi un pilnā apmērā nav atzīstama par faktisko rīcību. Attiecībā uz minētajiem jautājumiem pieteicēja, kā jau Vides ministrija pamatoti norādīja, bija iesniegusi sūdzību par administratīvā akta izpildi.

Administratīvā procesa likuma „D” daļa regulē administratīvā akta un tiesas nolēmuma izpildi. Administratīvā procesa likuma 40.-42.nodaļa, kas regulē administratīvā akta izpildes noteikumus, vērsta galvenokārt uz to, lai nodrošinātu privātpersonas pienākumu izpildīt administratīvo aktu. Kā atzinis Senāts, norādītais pamatojams ar to, ka tiesiskā valstī nav iespējama un nav pieļaujama situācija, kurā publisko tiesību subjekts neizpilda tam ar pārvaldes lēmumu vai augstākas iestādes izdotu administratīvu aktu uzliktu pienākumu. Ņemot to vērā, Senāts uzskatīja, ka attiecībā uz privātpersonas tiesībām vērsties tiesā ar sūdzību par pret iestādi vērstu administratīvā akta izpildi likumdevējs nav pieļāvis likuma robu, bet tiesībpolitiski izlēmis šādu situāciju neregulēt. Līdz ar to konkrētajā gadījumā nav konstatējama likuma plānam pretēja nepilnība un nav pamata piemērot analogiju (*sk. 2008.gada 30.janvāra lēmuma lietā Nr.SKA-129/2008 16., 17.punktu*).

Tādējādi atzīstams, ka prasījums par lēmuma daļā par piešķirto pabalstu un kompensāciju izpildi nav izskatāms administratīvā procesa kārtībā un pieteikumu šajā daļā ir atsakāms pieņemt, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 191.panta pirmās daļas 1.punktu.

[13] Vides ministrija atstāja bez izskatīšanas prasījumu atzīt par prettiesisku Valsts vides dienesta rīcību, nenosakot mēnešalgu, kā arī noteikt mēnešalgu. Vispirms ministrija izvērtēja un par nepamatotu atzina pieteicējas apgalvojumu, ka viņai nav bijusi noteikta mēnešalga. Pēc tam ministrija atzina, ka pieteicēja vairs neatrodas valsts civildienestā un tāpēc nav pamata viņai noteikt mēnešalgu. Ņemot vērā ministrijas teikto, Senāts secina, ka ministrija pieteikumu šajā daļā pēc būtības noraidīja.

Atbilstoši Senāta atzītajam, pieteikums par ierēdņa mēnešalgas noteikšanu ir administratīvais akts (*sk., piemēram, 2010.gada 22.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-127/2010 14.punktu*). Līdz ar to prasījums par mēnešalgu parasti ir izskatāms administratīvā procesa kārtībā. Tomēr, ievērojot to, ka pieteicēja vairs neatrodas valsts civildienestā, viņai nav tiesību prasīt mēnešalgas noteikšanu. Tāpēc pieteikumu šajā daļā atsakāms pieņemt, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 191.panta pirmās daļas 8.punktu, saskaņā ar kuru tiesnesis atsaka pieņemt pieteikumu, ja to iesniegusi persona, kurai nav subjektīvo tiesību iesniegt pieteikumu.

Savukārt attiecībā uz iebildumu, ka pieteicējai nekad nav tikusi noteikta mēnešalga, Senāts uzskata, ka šis nav patstāvīgs prasījums, bet ir saistīts ar lietu, kurā administratīvā tiesa izvērtēs, vai pamatoti tika izbeigtas valsts civildienesta attiecības ar pieteicēju. Šis iebildums ir izvirzāms tajā lietā un tad vērtējams kā viens no jautājumiem, kas saistīts ar procesu, kas noslēdzies ar civildienesta attiecību izbeigšanu. Kā patstāvīgu prasījumu to atsakāms pieņemt, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 191.panta pirmās daļas 1.punktu.

[14] Arī attiecībā uz prasījumu izvērtēt Valsts vides dienesta rīcību, nekad neveicot pieteicējas kā ierēdņa novērtēšanu un noteikt ierēdņa novērtējumu, Vides ministrija to atstāja bez izskatīšanas. Arī šajā gadījumā, kā uzskata Senāts, ministrija prasījumu faktiski izskatīja pēc būtības un atzina par nepamatotu.

Jautājums par ierēdņa novērtējumu ir pārvaldes iekšējs tiesību akts, jo novērtēšanas mērķis ir iestādes darba organizēšana. Iekšēji tiesību akti nav pārbaudāmi administratīvajā tiesā, bet valsts pārvaldes ietvaros (*sk. Senāta 2010.gada 22.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-127/2010 12.punktu*). Ja ierēdņa darbības novērtējums tiek izmantots tādu administratīvo aktu izdošanā kā lēmumā par ierēdņa mēnešalgas noteikšanu vai lēmumā par ierēdņa statusa izmaiņām, tas ir starplēmums. Vēl pirms administratīvā akta nodošanas izvērtēšanai administratīvajai tiesai starplēmumu var apstrīdēt augstākā iestādē un pārsūdzēt administratīvajā tiesā, ja tas jau pats par sevi skar būtiskas personas tiesības vai tiesiskas intereses vai būtiski apgrūtina to īstenošanu (*turpat, 14.punkts*).

Konkrētajā gadījumā, ņemot vērā, ka pieteicēja vairs neatrodas valsts civildienestā, secināms, ka pieteicēja vēlas pārvaldes iekšēju lēmumu bez tālākām iespējamām sekām uz pieteicējas tiesisko stāvokli. Šāds prasījums nav izskatāms administratīvā procesa kārtībā. Līdz ar to pieteikumu šajā daļā atsakāms pieņemt, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 191.panta pirmās daļas 1.punktu.

Attiecībā uz prasījumu, ka pieteicējai nekad nav veikts ierēdņa novērtējums, Senāts, tāpat kā attiecībā uz mēnešalgas nenoteikšanu, uzskata, ka šis nav patstāvīgs prasījums. Tāpēc pieteikumu šajā daļā ir atsakāms pieņemt, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 191.panta pirmās daļas 1.punktu. Šis kā jautājums saistībā uz procesu iestādē būtu vērtējams tās lietas ietvaros, kurā administratīvā tiesa izvērtēs, vai ar pieteicēju tika pamatoti izbeigtas valsts civildienesta attiecības.

[15] Vides ministrija atstāja bez izskatīšanas prasījumu kompensēt finanšu līdzekļus par veiktajām tālruņa sarunām dienesta vajadzībām. Atzīstot prasījumu par nepamatotu pēc būtības, ministrija vienlaikus norādīja, ka jautājums ir risināms nevis administratīvā procesa ietvaros, bet gan civiltiesiskā kārtībā.

Kā secināms no Vides ministrijas 2009.gada 16.oktobra lēmuma, Valsts vides dienests apmaksāja darbinieku dienesta sarunas, kas veiktas no viņu personīgajiem tālruņiem, pamatojoties uz Valsts vides dienesta 2005.gada 22.jūnija rīkojumu Nr.33 „Par saziņas līdzekļu izmantošanu”. Tādējādi iestāde bija regulējusi jautājumu par finanšu līdzekļu atmaksu saviem darbiniekiem. Šis ir ierēdņa un iestādes dienesta attiecību ietvaros esošs jautājums, kas risināts valsts pārvaldē. Tā kā personai šo valsts pārvaldē neregulēto attiecību ietvaros ir iebildumi par atmaksāto finanšu līdzekļu apmēru un tas skar personas privātos finanšu līdzekļus, tad šāds prasījums būtu izskatāms administratīvā procesa kārtībā.

[16] Vienlaikus Senāts vērš pirmās instances tiesas uzmanību uz to, ka gadījumā, ja saistībā ar jautājumu par civildienesta attiecību izbeigšanu ar pieteicēju, no vienas puses, un Valsts vides dienestu, no otras puses, ir uzsāktas vairākas tiesvedības, būtu apsverama šo lietu efektīva izskatīšana. Proti, vai nav lietderīgāk visus jautājumus, kas saistīti ar šīm attiecībām, izskatīt vienas lietas ietvaros.

Nolēmuma daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 323.panta pirmās daļas 2. un 3.punktu un 324.pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

n o l ē m a

Atcelt Administratīvās apgabaltiesas 2010.gada 3.novembra lēmumu.

Jautājumu par pieteikuma pieņemšanu daļā par Vides ministrijas 2009.gada 16.oktobra lēmumu Nr.5.1-10/J-113 daļā par atlaišanas pabalstu un neizmantotā atvaļinājuma kompensāciju nodot izlemšanai Administratīvajai rajona tiesai.

Jautājumu par pieteikuma pieņemšanu daļā par Vides ministrijas 2009.gada 16.oktobra lēmumu Nr.5.1-10/J-113 daļā par finanšu līdzekļu par tālruņa sarunu dienesta vajadzībām kompensēšanu nodot izlemšanai Administratīvajai rajona tiesai.

Atteikties pieņemt pieteikumu daļā par Vides ministrijas 2009.gada 16.oktobra lēmumu Nr.5.1-10/J-113 daļā par: 1) Valsts vides dienesta 2009.gada 21.jūlija vēstules Nr.2-03/948 un ar to veiktās faktiskās rīcības atzīšanu par prettiesisku; 2) Valsts vides dienesta 2009.gada 7.augusta rīkojuma Nr.283-p 1.punkta atcelšanu; 3) pieteicējas atjaunošanu valsts civildienestā; 4) Valsts vides dienesta 2009.augusta 7.augusta rīkojuma Nr.283-p 2.punkta izpildi; 5) ierēdņa novērtējumu; 6) ierēdņa novērtējuma neveikšanu; 7) mēnešalgas nenoteikšanu. Pieteikumu šajā daļā atteikties pieņemt, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 191.panta pirmās daļas 1.punktu.

Atteikties pieņemt pieteikumu daļā par Vides ministrijas 2009.gada 16.oktobra lēmumu Nr.5.1-10/J-113 daļā par mēnešalgas noteikšanu, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 191.panta pirmās daļas 8.punktu.

Lēmums nav pārsūdzams.

Senatore
Senatore
Senatore

D.Mita
V.Kakste
I.Skultāne